

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 442/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom prof. JUDr. Jánom Klučkom, CSc., Ku potoku 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 603/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie v záhlaví označených základných práv tam uvedeným postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“). Navrhla vysloviť porušenie uvedených práv okresným súdom, prikázať mu konať bez zbytočných prieťahov, priznať jej primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania v sume 325,42 €.

2. Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu k doručenej sťažnosti a predloženej chronológii procesných úkonov z 13. septembra 2018 vyplýva, že okresný súd ešte 24. marca 2015 meritórne rozhodol vo veci tak, že sťažovateľke vyslovil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 470,74 € s prísl., vo zvyšnej časti žalobu zamietol a zamietol aj vzájomnú žalobu sťažovateľky na náhradu škody. Na odvolanie obidvoch účastníkov konania Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací rozsudok z 25. apríla 2018 sp. zn. 4 Co 407/20105 v časti zamietajúcej žalobu i vzájomnú žalobu potvrdil, vo zvyšnej časti a v časti o náhrade trov konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 603/2004 ústavný súd zistil, že tento spis bol okresnému súdu vrátený z krajského súdu 29. mája 2018; po doručovaní rozsudku krajského súdu účastníkom konania vyznačil 26. júna 2018 jeho právoplatnosť a následne nariadil termín pojednávania na 17. august 2018. Sťažovateľka však podaním z 9. augusta 2018 ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu čerpania dovolenky, ale už 7. augusta 2018 podáva proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie. Okresný súd preto 17. augusta 2018 odročil pojednávanie na neurčito a 28. augusta 2018 bolo mu doručené dovolanie aj druhej procesnej strany. Následne vykonával potrebné procesné úkony v súvislosti s podanými dovolaniami účastníkov konania, ktorí 19. novembra 2018 uhradili súdne poplatky splatné s podaním dovolania.

4. Ústavný súd zvážil argumentáciu sťažovateľky, obsah príslušného spisového materiálu a dospel k záveru, že jej sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

5. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu tohto práva nečinnosťou

tohto orgánu verejnej moci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

6. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

7. Ústavný súd považoval za nesporné, že napadnuté konanie skončilo v prvom stupni ešte v roku 2015 a opätovne nezačalo ani po vrátení spisu okresnému súdu z krajského súdu, lebo účastníci konania podali dovolanie proti rozsudku krajského súdu (bod 3), takže v čase po podaní ústavnej sťažnosti už okresný súd nedisponoval právomocou vo veci konať. Okresný súd teda v súčasnej etape konania nemôže relevantným spôsobom ovplyvniť jeho priebeh a ani porušovať základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako sa to chybne domnievala sťažovateľka.

8. Z týchto dôvodov preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavnému súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (obdobne I. ÚS 200/2014).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislava 19. decembra 2018

